

HOLLY BOURNE

TO SE MŮŽE

STÁT

JEN

VE

FILMU

**TO SE MŮŽE
STÁT
JEN
VE
FILMU**

HOLLY BOURNE

**TO SE MŮŽE
STÁT
JEN
VE
FILMU**

#BSKLAB

YOUNG ADULT BY SLOVART

Pro Eryn a Willow

Text © Holly Bourne, 2017

Translation © Romana Bičíková, 2020

Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2020

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Z anglického originálu *It Only Happens in the Movies*, vydaného poprvé nakladatelstvím Usborne Publishing Ltd, Londýn, v roce 2019

přeložila Romana Bičíková

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze

v edici #BOOKLAB v roce 2020

Editorka Marie Iljašenko

Redakce a korektury Jiří Kettner

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena na obálce je doporučením
pro koncové prodejce

ISBN 978-80-7529-779-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

„Romantické filmy jsou chrámy lásky,
které ale mají za úkol ždímat z lidí peníze
a potácí se na nestabilních základech těžko
uvěřitelných a škodlivých stereotypů.“

Projekt Audrey Wintersové na předmět
Mediální studia

Prolog

Svíčky jsem teda nečekala.

Byl jich plný kinosál – čajové svíčky, takové ty zavalité bílé svíčky, které najdete v kostelích, tenké svíčky ve svícnech. Sálalo z nich takové teplo, až mě svědila kůže.

Zamrkala jsem a potřásla hlavou. „Co to sakra...?“

A pak jsem uviděla Harryho.

Tvářil se, že je sám se sebou náramně spokojený. Vlasy mu trčely do všech stran, ruce měl zabořené v kapsách, hlavu nakloněnou, na rtech svůj typický úsměv, ve kterém se mu blýskaly zuby. V mihotavém světle svíček vypadal jako hologram.

Harry...

Moje tělo si okamžitě vyhlásilo válku. Srdce mi bušilo do žeber, jako by mě k němu chtělo vši silou přitáhnout blíž. Ale všechno ostatní se mu vzpíralo. Útroby se mi kroutily, žaludek se mi zvedal tak, až jsem se skoro začala dávit.

„Audrey.“ Vystoupil ze záře svíce a já ucouvla. Jeho výraz se změnil, blýskavé zuby zmizely. „Audrey, prosím tě. Vyslechni mě. Tohle všechno jsem udělal pro tebe.“

To bylo zcela očividné, ale na věci to nic neměnilo.

Udělal další krok dopředu a tentokrát už stál přímo u mě. Pohladil mě po tváři, palcem mi setřel slzu. Slzu, o které jsem netušila, kde se vzala.

A mně hlavou běželo... Kdyby tohle byl film, co bys udělala, Audrey?

Byla bys na holku na plátně naštvaná, házela po ní popcorn, nebo rovnou celou sedačku a křičela „NEDĚLEJ TO, TY BLBKO“?

... Nebo bys vzdychala dojetím a silou vůle se ji snažila přimět, aby ho vyslechla?

1

VELKÁ TŘÍDNÍ NEROVNOST

Holka z bohaté rodiny potká kluka z chudých poměrů.

Pocházejí každý z úplně jiného světa.

Ji čeká zárná budoucnost plná úžasných věcí, ale ona má pocit, že ji to dusí.

On je ze špatné čtvrti. Chvilí byl v pouličním gangu. Ale už není.

Vypadá ovšem dostatečně drsně na to, aby její rodiče byli rozhodně proti, když se ti dva do sebe bláznivě zamilují i navzdory tomu, že nemají absolutně žádné společné životní zkušenosti.

„A tady máme trhané vepřové.“

Marianna – „*všichni mi říkají prostě Ma*“ – odklopila kovový poklop, takže mi tvář ovanul horký puch mrtvého prasete.

„Cože?“

„Trhané vepřové,“ zopakovala. „Na hot dogy s trhaným vepřovým.“

„V kinech se teď dělají hot dogy s trhaným vepřovým?“

Ma práskla poklopem, až jsem nadskočila. „Flicker není jen tak ledajaké kino. Nejsme jako CineUniverse. Jsme hrdé artové kino, které nabízí jedinečný divácký zážitek.“ Uhladila si černou hedvábnou halenku. „Tak, pojď se mnou do kuchyně, ukážu ti, jak se dělá čerstvé guacamole.“

O dvě hodiny později jsem stále neuměla nic z toho, co jsem čekala, že se v první den brigády v malém nezávislém kině naučím. Ma se ani jednou nezmínila o filmech, neukázala mi, kde je projektor. Místo toho jsem se učila markovat na kase, mačkat avokádo, krájet trhané vepřové, nalít do panenského olivového oleje balsamikový ocet tak, aby vznikl dip na „chlebové tyčinky“, jo, a taky míchat „skořicový prach“ na sladký popcorn. Trvalo celou hodinu, než Ma připustila, že ano, popcorn tady ještě pořád v nabídce mají.

„Kdy mi ukážeš, jak se trhají lístky a jak mám diváky uvádět do sálu?“ zeptala jsem se Ma, když jsem si zpod nehtů vymývala zbytky avokáda. Kino mělo otevírat za necelou půlhodinu a já ještě nebyla ani v jednom sále.

Ma se usmála. „Jen se neboj. Přece tě nehodím do vody, dokud se nenaučíš plavat.“

Z jejího úsměvu mě rozbolelo břicho, bylo to, jako když se v hororovém filmu chystá lekačka. Nemohlo jí být víc jak třicet, ale chovala se jako robot. Vlasy měla stažené do přísného uzlu a klapala po kině na nehorázných podpatcích.

„Dnes si vezmeš na starost jen občerstvení. Nic jiného jsem ti do rozpisu ani nedávala.“

Barevný rozpis jsem viděla v patře, v mrňavém kumbálu pro zaměstnance. Každá hodina v něm byla rozdělená do desetiminutových intervalů.

„Super,“ pípla jsem a snažila se znít nadšeně.

„Na vstupenky dorazí za chvíličku Harry. Tenhle týden měl premiéru ten nový film Dicka Curtisfielda, takže očekávám, že bude rušno.“

Dick Curtisfield. Jeho roztomiloučké, zamilované filmy jsem kdysi milovala...

„Je to tak v pořádku?“ Ma mě probodla pohledem, který naznačoval, že pokud odpovím jinak než kladně, nejspíš mě zamorduje. Ale rušno bylo dobré. Rušno bylo důvod, proč jsem tu práci vzala. Bylo mi jedno, jakými vylhanými pohádkami se lidé v kině nechávají oblbovat, stačilo mi, když budu mít co dělat a nebudu mít čas zaobírat se zprávou, která mi cestou do práce zacinkala na mobilu.

Máma: Tvůj otec chce prodat náš dům.

Chce prodat náš dům. Náš dům. Náš domov.

Opětovala jsem Main úsměv, protože usmívání je někdy jediný způsob, jak se nerozbrečet. „To zní parádně. Mohla bys mi prosím ještě jednou vysvětlit ten skořicový prach?“

Rušno bylo ještě slabé slovo. V kině Flicker byly jenom dva kinosály, oddělené prostorem s nachovým sametovým kobercem, okýnkem pokladny a malinkatým barem. V době

největšího náporu tu bylo tak narváno, že nebylo vidět ani jeden z důmyslně vyvedených černobílých obrazů hollywoodských hvězd na stěnách.

Harry dorazil dvě minuty před otevřením kina, táhl z něj cigaretový kouř a v oblečení si zvenčí nesl chlad podzimu.

„Já vím, já vím,“ spustil omluvně, když si Ma významně poklepala na hodinky. A než ho stihla seřvat, přitáhl si ji v objetí a zvedl ji do vzduchu.

„Ííí, Harry, dej mě dolů!“

Harry poslechl. Ma byla červená jako jablíčko a smála se od ucha k uchu.

„Venku je pěkná fronta,“ oznámil jí.

„Proto je zcela nepřijatelné, že jdeš pozdě. Už zase. Podle rozpisu jsi tu měl být už před třiceti minutami.“

„Já přece chodím vždycky pozdě, Ma. Nemohla by ses s tím prostě smířit a rovnou to do toho rozpisu zapracovat?“

A Ma se zahihňala. Doopravdy se *zahihňala*.

Stála jsem za barem a pořád dokola nervózně otírala pult. Harry si mě všiml, mávl na mě a přišel se se mnou seznámit.

„Ahoj, nová holko.“

„Tohle je Audrey,“ promluvila za mě Ma a cvakala za ním na svých jehlách. „Ještě studuje, takže bude pracovat jen jeden všední den v týdnu a o víkendech.“

Harry vklouzl za bar a postavil se ke mně tak blízko, jako by mu slova osobní prostor nic neříkala. „Tebe já znám.“ Měl tmavé vlasy, které mu trčely kolem celé hlavy, a všechno na něm bylo trochu moc hubené a trochu moc dlouhé, jako by ho někdo vypral a pak ho příliš silně vyždímal.

Zavrtěla jsem hlavou. „Já myslím, že ne.“

„Ale jo, znám...“ Chystal se dodat ještě něco, ale Ma ho přerušila. „Harry?“ sykla. „Co ta fronta?“ A Harry přeskočil pult a otevřel dveře kina. Zástup dychtivců se nahnul dovnitř jako stádo. Tedy, jako stádo... to je něco, co v Bridgely nad Temží nenajdete, mockrát děkujeme. V Bridgely nad Temží najdete parfém Chanel No. 5 a značkové kabelky a rodinné domky a bulvární deník *Daily Mail* a hraní na hoboj po celou školní docházku, dokud nedostanete vysvědčení s vyznamenáním. Fronta se sunula k baru jako hodně nóbl zombie apokalypsa, a já upustila utěrku a koktavě se prvního páru na řadě zeptala, co si bude přát.

„Prosím dvakrát dvě deci toho chilského merlotu, dvakrát popcorn se skořicovým prachem, olivy s česnekem... hm... nebo si vezmeme celou lahev? Takže lahev merlotu...“

A dál už jsem neměla čas nad ničím dumat. Což mi na-prosto vyhovovalo.

2

Film začal a šilenství dočasně opadlo. Celá nervózní jsem se Ma zeptala, jestli můžu na záchod, a Ma se podívala na hodinky a zamumlala: „No jo, asi máš nárok na krátkou pauzu. Tak deset minut.“

Těch deset minut jsem proseděla na záchodcích pro zaměstnance s hlavou mezi koleny. V kapse mi vibroval mobil. Nevšimla jsem si ho.

Když jsem konečně vylezla, Harry právě ve foyer sbíral prázdné sklenice, které návštěvníci kina roztrousili po baru.

„Cos tam dělala tak dlouho?“ zeptal se. Jeho bezprostřední důvěrnost na mě působila podivně a vřele zároveň. „Jsi v pohodě?“

Střelila jsem pohledem směrem k Maině kanceláři v prvním patře. „To je vždycky taková?“

„Kdo, Ma?“ Zasmál se a ukázal v úsměvu velké zuby. Jako by v puse neměl žádné místo na dásně. Jen samé zuby. „No jo. Rozhodně je vždycky taková. Na to si zvykneš... Teda víš jak, lidi si zvykli i na Stalina.“

Poškrábala jsem se na ruce. „Proč chce, aby se jí říkalo Ma? Vždyť jí nemůže být víc jak třicet.“

Harry posbíral čtyři sklenice a naskládal je do myčky.

„Ach, Audrey – zatím jsi z ledovce šílenství naší Ma viděla sotva špičičku.“

A jako by na to čekala... „Audrey?“ prořízl vzduch její hlas, ostřejší než nejostřejší ostří. „Přestávka ti skončila před dvěma minutami. Doufám, že už doplňuješ višňový sirup.“

„Audrey, k noze,“ zašeptal Harry a já se krátce, provinile zahihňala.

... Úplně stejně jako předtím Ma. Polil mě stud.

Během druhého velkého návalu nám došlo guacamole a Ma vyšilovala, jako by to byla moje vina.

„Proč jsi mi neřekla, že nám došly avokáda?“ ucedila a semkla rty do tenké čárky.

„Já jsem nevěděla, že musím.“

Ma si z vysokého čela odhrnula zatoulaný pramen vlasů a pak na zklamaného zákazníka mrkla a zvedla oči v sloup. „Omlouvám se, je tu nová. Můžu vám nabídnout třeba hummus s citronovou trávou? Na účet podniku?“

Byl to takový blázeňec, že mi Harry musel jít pomoci, vyzbrojil se krabicemi na popcorn a zručně ho z velkého přístroje nabíral.

Bylo mi okamžitě jasné, že z Harryho vyzařuje zvláštní kouzlo. Kouzlo kurevníka. Ma se hihňala všemu, co vypustil z pusy, a všechny zákaznice zrovna tak. Oslňoval je komplimenty, chválil jim kabáty i účesy, a kdykoli si někdo

objednal jakoukoli kombinaci jídla a vína, uznale přikyvoval se slovy „*skvělá volba*“.

„Jde to, Audrey?“ mrkl na mě, když mi podával chlebové tyčinky, a já se vědoucně pousmála.

Trable trable trable.

Trable jsem si už zažila. Věděla jsem, co takové trable s klukem obnáší. Klidně jsem si mohla nechat napsat na čelo: *Přišla jsem o panenství s přitažlivým, ale morálně zkrachovalým kreténem.*

Nakonec se všichni odtrousili do sálů a zabouchly se za nimi dveře. Zatímco se v obou sálech promítaly filmy, ve foyer se rozhostilo znepokojivé ticho.

Vyčerpaně jsem se opřela o barový pult. „A teď co?“

Ma potřásla hlavou. „Tys snad neviděla můj rozpis, Audrey? Teď znovu uklidíme.“

A tak jsem setřela dezinfekčním čisticím prostředkem všechny povrchy, naskládala všechno nově našpiněné nádobí do myčky, a zrovna když jsem si chtěla sednout a nechat chvíli odpočinout bolavé nohy, ze sálu 1 se vynořil chlap jako hora. Rozhlédla jsem se kolem, ale Harry i Ma někam zmizeli.

„Hej, vy,“ zavolal na mě chlápek a namířil si to přímo k baru.

Narovnala jsem se. „Jak vám mohu pomoci?“

„Jeden gurmánský hot dog s farmářskou zálivkou navíc.“
Ne, prosím, jen to ne.

„Jistě.“

Vzala jsem si od něj peníze, otočila jsem se ke kase a snažila se vzpomenout, jak se s ní sakra zachází. Hromotluk zakašlal.

„Je něco v nepořádku?“ zavolala jsem přes rameno.

„Uteče mi film.“

„Příprava hot dogu trvá jen pár minut...“ koktala jsem, jeho agresivní tón mě vyvedl z míry. V tu chvíli se dolů snesla Ma.

„Je tu snad nějaký problém?“

„Objednal jsem si hot dog,“ oznámil jí chlap.

„Jistě, samozřejmě.“ Ma tleskla. „Jaké máte sedadlo? Objednávku vám doneseme hned, jak bude hotová. Omlouvám se,“ protočila už podruhé oči, „je tu nová.“

Muž odkráčel zpátky do sálu a já se otočila k trhanému vepřovému, aby mi Ma neviděla do obličejce.

„Nevěděla jsem, že nosíme lidem jídlo i do sálu,“ bránila jsem se. „Nebude to ostatní diváky rušit?“

„Náš zákazník, náš pán.“ Ma se mi dívala přes rameno, aby se ujistila, že dávám do hot dogu správné množství masa. „Řada B, sedadlo dvanáct. Hned vedle uličky, nalevo. Zvládneš mu to odnést, až to bude hotové?“

Jen jsem přikývla jako seřvaná malá školačka.

„Dobře, výborně. Musím jít zkontrolovat Harryho.“

Odklapala pryč a já začala chystat hot dog, nabrala jsem bio farmářskou zálivku a potřela s ní rustikální rohlík.

Pod vousy jsem si v nápodobě jejího hlasu bručela: „*Úúú, Audrey, hlavně nezapomeň, že zákazník má vždycky pravdu, i když je to neurvalej debil, kterej nedokáže vydržet půl hodiny do konce filmu a musí si tenhle směšnej předraženej párek v rohlíku dát hned teď. Náš zákazník, náš pán...*“

„Vypadá to, že tě Ma už zlomila.“

Harryho hlas mě vylekal tak, že jsem nadskočila a upustila kleště na maso. Spolu s rohlíkem spadly na podlahu.

„Sakra,“ zaklela jsem a upřela na tu pohromu nešťastný pohled.

„Jejda, sorry. Pravidlo pěti vteřin,“ skrčil se Harry a popadané pečivo posbíral. Z jeho oblečení jsem cítila chladný vzduch zvenčí. Foukl na rohlík, oprášil ho a s úsměvem mi ho podal.

Zase jsem se připitoměle zahihňala a rohlík si od něj vzala. Naše ruce se dotkly.

„Hledala tě Ma.“

„A kruci,“ zazubil se od ucha k uchu, takže bylo jasné, že ho to ani v nejmenším netrápí. „Doufal jsem, že bude zabraná do toho svýho rozpisu a nevšimne si, že jsem si odskočil na cígo.“ Vyběhl do patra ke kanceláři, schody bral po dvou.

Oprášila jsem z rohlíku kousek špíny, který přehlédla. „Dík, žes ten rustikální nesmysl zachránil,“ houkla jsem za Harrym.

Harry už byl ale nahoře, zůstal po něm jen závan ledového vzduchu.

Prošla jsem dvoukřídlymi dveřmi do sálu a chvíli mi trvalo, než moje oči přivykly šeru. Po špičkách jsem se plížila uličkou a pár hlav se po mně nasupeně otočilo.

Zvedla jsem hlavu k plátnu a snažila se v jeho záři najít cestu k řadě B, sedadlu dvanáct.

Nádherná hrdinka nového filmu Dicka Curtisfielda právě běžela zasněženou plání k nějakému chlápkovvi a táhla za sebou mrňavého jezevčíka.

„Stůj,“ volala na něj. „Počkej.“

Chlap ve sněhu se zastavil a já úplně cítila, jak obecenstvo unisono lapá po dechu. Zahlédla jsem obrys toho hromotluka, co chtěl hot dog, a příkrčila jsem se vedle něj.

„Tady máte hot dog,“ zašeptala jsem.

Chlap se po hot dogu natáhl a prakticky mi ho vytrhl z ruky. Oči nespustil z plátna a ani mi nepoděkoval.

Plížila jsem se uličkou zpátky k východu, a zrovna když jsem se chystala vyjít ven, herec na plátně pronesl: „Snažil jsem se tě přestat milovat, Katie, ale nejde to.“

Proti své vůli jsem se otočila. Tuhle herečku jsem vždycky měla ráda. Její nejlepší scény jsem si pouštěla pořád dokola, abych se něco přiučila. Ještě loni bych na tenhle film zamířila mezi prvními. Hlavní hrdina teď držel její obličej v dlaních a mačkal jí krásné tvářičky. U nohou jim štěkal jezevčík.

„Vážně?“ Po tváři se jí delikátně skutálela slza, ani jí nepokazila dokonalé líčení.

Hrdina přikývl. „Snažil jsem se tě nenávidět. Snažil jsem se, abys mi byla lhostejná. Snažil jsem se na tebe vůbec nemyslet. Ale už mě to vyčerpává, Katie. Nemůžu tě nemilovat, ani po tom všem k tobě nedokážu nic necítit. Všechny moje city, celé moje srdce – patří tobě. Vždycky ti patřily...“

S rukou na klice jsem zuřivě zamrkala, v krku se mi ničehonic udělal knedlík. Ze dveří jsem vypadla právě ve chvíli, kdy dramatická orchestrální hudba signalizovala, že se blíží Velký Polibek. Prošla jsem kolem baru, nevyšimala si Ma, která na mě štěkala jakési pokyny, a zahučela jsem na záchod pro zaměstnance. A pak jsem se s kalhotkami u kotníků a hlavou mezi koleny rozvzlykala. Radši jsem si strčila pěst do pusy, aby mě Ma neslyšela brečet, kdyby se náhodou vydala za mnou.